

Sygn. akt XI W 3863/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Karolina Kowalczyk

z wniosku Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji w W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 roku i 27 marca 2017 roku w W.

sprawy **J. R.**

syna J. i B.

urodzonego dnia (...) w K.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 25 kwietnia 2016 r. około godziny 15:45 w W. na drodze publicznej, na ul. (...) przed Rondem (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki O. o nr rej. (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137 z późn. zmianami);

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym określonym w art. 44 ust. 1 pkt 4 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r., poz. 1137 z późn. zmianami);

orzeka

I. obwinionego **J. R.** uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów;

II. na podstawie art. 230 § 2 kpk a contrario w zw. z art. 44 § 5 kpw pen-drive opisany w wykazie na karcie 43 pozostawia w aktach sprawy;

III. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3863/16

UZASADNIENIE

J. R. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 25 kwietnia 2016 r. około godziny 15:45 w W. na drodze publicznej na ul. (...) przed Rondem (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami) oraz o to, że

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 44 ust. 1 pkt 4 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) i uczestnicząc w wypadku, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia, to jest o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 z późn. zmianami).

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 kwietnia 2016 roku około godziny 15:45 w W. J. R., będąc kierującym pojazdem marki O. (...), poruszał się jezdnią ulicy (...) od strony Placu (...) w kierunku Ronda (...). W pojeździe znajdował się również małoletni syn J. R..

W tym samym czasie, jezdnią ulicy (...) w tym samym kierunku, poruszał się swoim samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), A. B.. Miał on na wyposażeniu swojego samochodu video rejestrator, który rejestrował w formacie audio-video to, co działo się przed pojazdem, a także fonię z jego wnętrza.

Przed skrzyżowaniem ulicy (...) z ulicą (...), ul. (...) posiada 3 pasy ruchu: lewy – wyłącznie do skrętu w lewo, środkowy – do jazdy na wprost oraz prawy – do jazdy na wprost i skrętu w prawo w ulicę (...). Za tym skrzyżowaniem znajduje się przejście dla pieszych. Pomiędzy skrzyżowaniem oraz przejściem dla pieszych znajdują się dwa pasy ruchu: prawy i lewy. Za przejściem dla pieszych znajdują się trzy pasy: lewy, środkowy i prawy. W odległości około 1/3 długości od skrzyżowania ulic (...), w dniu 25 kwietnia 2016 roku obowiązywała zmiana organizacji ruchu, oznaczona znakami pionowymi i poziomymi. Za pomocą żółtych pasów najezdniowych wyznaczono nowe pasy ruchu, przesuając je w relacji do pierwotnego ich przebiegu o jeden w stronę lewą, tworząc lewy pas skrajny z dotychczasowej powierzchni wyłączanej, przez co pierwotny pas lewy przeszedł w pas środkowy, zaś środkowy w prawy. Pasy wracają do swojego pierwotnego stanu przy skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...).

Około godziny 15:45 A. B., będąc na środkowym pasie ruchu ul. (...) użył sygnału dźwiękowego, po czym zatrzymał pojazd, który to pojazd jadące za nim samochody omijały po lewej jak i prawej stronie, w tym również po lewej stronie minął go pojazd kierowany przez J. R.. A. B. po chwili ruszył, po czym zjechał na pas prawy, gdzie chwilowo ponownie zatrzymał pojazd. Po krótkiej chwili oczekiwania kontynuował jazdę na wprost przez Rondo (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego złożonych w toku postępowania sądowego (k. 80-81, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27 stycznia 2017 r.); częściowo zeznań świadka A. B. złożonych w toku czynności wyjaśniających oraz w toku postępowania sądowego (k. 4v-5, 81, zapis audiowizualny przebiegu rozprawy z dn. 27 stycznia 2017 r.); protokołów oględzin pojazdów (k. 8-9, 37); planu organizacji ruchu (k. 55); nagranie video (k. 15); szkicu (k. 22); zdjęcia (k. 24 – 32); protokołu oględzin rzeczy (k. 41 – 43), protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 2 – 3).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył obszerne wyjaśnienia. Obwiniony wyjaśnił, że w przedmiotowym dniu jechał ul. (...) od strony Placu (...), w kierunku M.. Jechał wolno i w sposób bezpieczny. Wiózł w pojeździe dziecko, dlatego też zwracał szczególną uwagę na to, by jechać poprawnie, a na pewno nie szybko. Pierwotnie jechał pasem środkowym a następnie lewym pasem skrajnym.

Trudno mu było odzwierciedlić wszystko tak, jak było, wobec niepamięci całej sytuacji. Obwiniony wskazał, że w miejscu tym jest bardzo ciasno, nastąpiła zmiana oznaczeń poziomych i pionowych, z prawej strony trwała budowa, w tym miejscu jest również stacja metra, w dodatku wszystko działo się w godzinach szczytu. Zgodnie z nakazem wynikającym z oznaczeń, obwiniony najpierw poruszał się środkowym pasem, potem lewym, następnie wjechał na pas prawy. W pewnym momencie, zauważył jadący z tyłu za nim bardzo agresywnie i dynamicznie pojazd, który na niego najeżdżał i zmieniał światła na długie, dawał mu znaki światłami. Nie wiedział, o co chodzi, więc kontynuował jazdę. W momencie, kiedy był na pasie środkowym, samochód, który jechał za nim, wyprzedził go i zajechał mu drogę, zmusił do zatrzymania. Następnie, jak wynika z relacji obwinionego, z samochodu tego wysiadł człowiek, który niezwykle agresywnie od momentu wyjścia z samochodu się zachowywał, w związku z tym zablokował samochód od wewnątrz, gdyż jechał z dzieckiem i bał się, bowiem nie wiedział, co może dalej nastąpić. Uchylił okno, aby się dowiedzieć, o co temu mężczyźnie chodzi. Nie był jednak w stanie nic zrozumieć, bowiem mężczyzna ten rzucał wyzwiskami, a potem oddalił się. Kiedy ten się oddalił, obwiniony ruszył. Mężczyzna z drugiego pojazdu znów zaczął za nim jechać, dając znaki światłami, po czym wyprzedził go z lewej strony i zbliżając się do strony pasażera, robił zdjęcia telefonem komórkowym, trzymając kierownicę jedną ręką. Według obwinionego w ogóle nie doszło do kontaktu pomiędzy pojazdami i nie czuje się winny.

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie, oparł się częściowo na relacjach uczestników zdarzenia: obwinionego J. R. oraz pokrzywdzonego A. B., a także nagraniu wideo, planie organizacji ruchu oraz opinii biegłego.

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne w tej części, w której obwiniony przyznaje, że w dniu 25 kwietnia 2016 roku około godziny 15:45, kierując pojazdem marki O. o numerze rejestracyjnym (...) poruszał się ulicą (...) w W.. W tym zakresie są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W przeważającej jednakże części, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, wobec tego, że zdaniem Sądu były one chaotyczne i niespójne. Nie znalazły one również potwierdzenia w zebranych w sprawie i uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. W szczególności Sąd na podstawie wyjaśnień obwinionego, nie był w stanie ustalić, jakim torem ruchu obwiniony poruszał się w momencie krytycznym.

Zeznania A. B. Sąd uznał za wiarygodne w przeważającej części, bowiem jego relacja jest co do zasady kompletna oraz w logiczny sposób przedstawia przebieg zdarzenia z dnia 25 kwietnia 2016 roku. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzony jechał swoim torem ruchu, trzymając się granic pasa środkowego, na który wjechał, zgodnie z nową organizacją ruchu, a więc w ramach pasa naznaczonego żółtymi taśmami najezdnioowymi. Sąd jednak, z uwagi na pojawiające się w toku postępowania dowodowego wątpliwości, nie dał wiary zeznaniom świadka, co do tego, że doszło do kontaktu pomiędzy jego pojazdem a pojazdem obwinionego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w żaden sposób nie potwierdza tej tezy. Nie ulega wątpliwości, co znajduje potwierdzenie w materiale wideo pochodzącym z video rejestratora, zamontowanego w samochodzie pokrzywdzonego, że doszło do sytuacji, w której pokrzywdzony użył sygnału dźwiękowego w swoim pojeździe, zareagował emocjonalnie, zatrzymał pojazd na środkowym pasie ruchu, być może również wysiadł z pojazdu, jednakże materiał video nie pokazuje samego zdarzenia, sytuacji, do której doszło w przedmiotowym dniu pomiędzy pojazdami i ich kierującymi na ul. (...). Brak jest jednoznacznych dowodów na to, że doszło do zetknięcia się pojazdów. Wobec tego w tym zakresie Sąd, nie znajdując potwierdzenia tej części zeznań świadka w zgromadzonym materiale dowodowym, nie dał im wiary.

Wobec odmiennych wersji przebiegu zdarzenia z dnia 25 kwietnia 2016 roku przez jego uczestników, Sąd postanowił dopuścić w sprawie niniejszej dowód z opinii biegłego.

Biegły z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych – dr inż. W. K. w opinii przeanalizował obydwie wersje zdarzenia, wynikające z wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka A. B.. Biegły, dokonując analizy zdarzenia opisanego przez jego uczestników, uwzględniając przebieg pasów ruchu i ich oznaczenia w miejscu analizowanego zdarzenia, lokalizację stref uszkodzeń ujawnionych w obu samochodach oraz deklarowane przebiegi torów ruchu obu pojazdów przez ich uczestników, stwierdził, że braki w materiale dowodowym oraz bardzo niejasne wyjaśnienia J. R., nie pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie jaki przebieg miała opisywana kolizja. Zdaniem biegłego, "biorąc jednak pod uwagę całokształt materiału dowodowego najbardziej prawdopodobne jest, iż

J. R. niedostatecznie uważnie obserwował znaki na jezdni i nie zwrócił uwagi, iż nastąpiła zmiana organizacji ruchu na pewnym odcinku ulicy (...), w następstwie czego mógł zbyt szybko wjechać na pas ruchu, po którym prawidłowo poruszał się samochód A. B..”

Obwiniony w toku postępowania złożył do akt sprawy pisemne zastrzeżenia do opinii biegłego. Obwiniony zarzucił biegłemu, iż ten częściowo nie bazował na faktycznych wypowiedziach obwinionego, a także, że najpierw dokonywał analizy dowodów i wysnuwania wniosków, przypuszczając o określonym działaniu obwinionego, by w opinii użyć stwierdzenia „według wszelkiego prawdopodobieństwa”, co w ocenie obwinionego stanowi niekonsekwencję logiczną tej części opinii. Ponadto obwiniony nie zgodził się z pkt 4 wniosków (str. 7 opinii), stwierdzając, że „przedstawił przebieg wydarzeń znajdujący się w aktach sprawy, podkreślając, że do kolizji nie doszło”. W ocenie Sądu zarzuty obwinionego stanowią jego subiektywną ocenę. W ocenie Sądu opinia biegłego została sporządzona w sposób fachowy, w zgodzie z obowiązującymi zasadami i regulacjami prawnymi dotyczącymi sporządzania opinii. Została sporządzona przez biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia sprawy. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzeczowa, jasna i nie zawiera treści sprzecznych ze sobą. Biegły ustosunkował się do wersji przedstawionej zarówno przez obwinionego jak i pokrzywdzonego. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że opinia została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie ze stanem wiedzy w danej dziedzinie oraz adekwatnie do zgromadzonych w sprawie dowodów.

Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy nagranie video, pochodzące z video rejestratora, umieszczonego w pojeździe pokrzywdzonego. Nagranie to wskazuje na pewną część sytuacji, jednakże zdarzenia samego nie pokazuje. Nie można na mocy tego dowodu ustalić torów ruchu obydwu pojazdów oraz tego, czy doszło do kontaktu między pojazdami, na który powołuje się pokrzywdzony. W ocenie Sądu, daje on pewien obraz sytuacji, ale nie pozwala w sposób niebudzący wątpliwości ustalić, jak całe zdarzenie z dnia 25 kwietnia 2016 roku przebiegało, a co za tym idzie, jaki był udział obwinionego w tym zdarzeniu. Sąd, nie zauważając żadnych nieprawidłowości, nie przychylił się do zarzutu obwinionego, jakoby materiał video był zmanipulowany i ustanowił go podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty te zostały bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał w ocenie Sądu, iż obwiniony J. R. w dniu 25 kwietnia 2016 r. około godziny 15:45 w W. na drodze publicznej na ul. (...) przed Rondem (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa kierującemu samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a zatem należy stwierdzić iż nie popełnił wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Czyn opisany w art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Do wypełnienia przez sprawcę znamion niezbędne jest wykazanie w toku postępowania dowodowego wypełnienia przez obwinionego znamienia skutku w postaci spowodowania realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie takie może wyrażać się w spowodowaniu przez sprawcę kolizji, bądź zmuszenia innego uczestnika ruchu do zachowania zmierzającego do uniknięcia niebezpieczeństwa, którego, w normalnych warunkach ruchu drogowego w związku z zasadą zaufania, ten uczestnik ruchu nie musiałby unikać.

Jak wynika z treści art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym „Kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności.”. Ustęp 4 tego samego artykułu nakłada na kierującego pojazdem, zmieniającego zajmowany pas ruchu, zobowiązuje ustąpić pierwszeństwa

pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że obwiniony, kierując swoim pojazdem nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi, jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać. Dowody ujawnione w toku postępowania są, ocenie Sądu, niewystarczające, aby dokładnie opisać przebieg zdarzenia oraz wskazać i opisać skutki tego zdarzenia, co w konsekwencji nie pozwala na ustalenie winy obwinionego. Słusznie w swojej opinii biegły wskazał na znaczące braki w materiale dowodowym, w tym brak fotografii pojazdu pokrzywdzonego. Również nagranie z video rejestratora pokazuje obraz jedynie pewnej części sytuacji, nie pokazuje jednak samego zdarzenia. Wobec tego nie można ustalić z całą dokładnością, jak przebiegały tory ruchu obu pojazdów, czy rzeczywiście doszło do kontaktu między pojazdami. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje z pewną dozą prawdopodobieństwa, że doszło do jakiegoś zdarzenia, natomiast nie pozwala w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, jak przebiegało to zdarzenie, a tym samym nie pozwala na ustalenie, jaki był w nim udział obwinionego. Należy zauważyć, iż również biegły w swojej opinii posługuje się daleko idącym trybem przypuszczającym, wskazując przede wszystkim na braki materiału dowodowego, których, w ocenie Sądu, nie da się już usunąć, bowiem źródła dowodowe w sprawie niniejszej wyczerpały się.

Mając zatem na uwadze poczynione ustalenia, a przede wszystkim braki w materiale dowodowym, które nie pozwalają na usunięcie powstałych wątpliwości, należało wątpliwości te rozstrzygnąć na korzyść obwinionego.

J. R. obwiniono również o popełnienie wykroczenia z art. 97 kw zw. z art. 44 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

W artykule 97 kw ustawodawca stypizował czyn zabroniony, polegający na wykroczeniu przeciwko innym przepisom regulującym bezpieczeństwo i porządek w komunikacji. Dyspozycja tego przepisu ma charakter typowo blankietowy, co oznacza, że dopełnienia znamion wykroczenia należy szukać w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub w przepisach wydanych na jej podstawie, przy czym różnych w dyspozycji od wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji określonych w Kodeksie wykroczeń. Obwinionemu zarzucono naruszenie art. 44 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu kierujący pojazdem w razie uczestniczenia w wypadku drogowym jest obowiązany podać swoje dane personalne, dane personalne właściciela lub posiadacza pojazdu oraz dane dotyczące zakładu ubezpieczeń, z którym zawarta jest umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku. Wobec tego, że nie zostało w sprawie wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, że do zdarzenia i o takim przebiegu doszło, nie można zarzucić obwinionemu, iż nie wypełnił swojego obowiązku podania stosownych danych drugiemu uczestnikowi zdarzenia i oddalił się z miejsca zdarzenia. Sąd zatem uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie 2 wniosku o ukaranie.

Reasumując, wobec tego, że pojawiły się w sprawie znaczące wątpliwości, których nie da się w żaden sposób usunąć, wobec zaistnienia których należy rozstrzygnąć je na korzyść obwinionego, należało obwinionego uniewinnić od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd, na podstawie art. 118 § 2 kpw, w związku z wydaniem wyroku uniewinniającego, określił, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.